

ਇੱਕ ਲੜਾਕੂ ਜਹਾਜ਼ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨਾ

Authors : A P J Abdul Kalam with Arun Tiwari

Adapted by Ananya Parthibhan

ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਮੇਰੇ ਦੇਸਤ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰਮ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਘਰ ਤੁਰ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਛੱਪੜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੇਸਤ ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਿਆ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਕੇ ਅਕਸਰ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਬਗਲੇ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸਜਾਇਆ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਮੇਰਾ ਟੀਚਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਮਦਰਾਸ ਇੰਸਟੀਟਿਊਟ ਆਫ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ, ਜੋ ਐੱਮ.ਆਈ.ਟੀ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਸਰਬੋਤਮ ਸੰਸਥਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ।

ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਐੱਮ.ਆਈ.ਟੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ। ਐੱਮ.ਆਈ.ਟੀ ਦੇ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਡੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹੋਸਟਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਬੈਠਦਾ। ਮੈਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀਆਂ ਬਰੀਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਐੱਮ.ਆਈ.ਟੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਦੀ ਟੀਮ ਨਾਲ ਲੜਾਕੂ ਜਹਾਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ ਵੰਡ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਅਬਦੁਲ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਸਚਮੁੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।” ਮੈਂ ਕਈ ਬਹਾਨੇ ਲਗਾਏ ਪਰ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣੀ।

“ਸਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਹੋਰ ਦੇ ਦਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ,” ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖੋ, ਜਵਾਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।” ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਸੀ।

ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਰੇਖਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਬੇਵੱਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ‘ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਬਸ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਰੁਕਿਆ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਕੰਮ ‘ਤੇ ਲੱਗ ਗਿਆ।

ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਕੰਮ ਤਕਰੀਬਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਮੇਰੀ ਡਰਾਇੰਗ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਥਪਥਪਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ!”

ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਜਾਂ ਖਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਬਲਕਿ ਐੱਮ.ਆਈ.ਟੀ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅੰਕ ਲੈ ਕੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਵੀ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਹਾਜ਼ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਡਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਵੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਡਾਣ ਭਰਾਂਗਾ।

THE END

Click below to follow us:

YouTube

facebook

BookBox

www.bookbox.com

© BookBox. All Rights Reserved.